

Research into international transport corridors makes it possible to assess the feasibility of new investments by comparing them with the costs of creating conditions for more fully utilizing the carrying capacity reserves of other modes of transport.

References

1. Hasanov A. International transport corridors "East-West", "North-South" and the geo-economic interests of Azerbaijan. URL: https://azertag.az/ru/xeber/Mezhdunarodnye_transportnye_koridory_Vostok_Zapad_Sever_YUg_i_geoekonomicheskie_interesy_Azerbaidzhana-1334117 (Accessed: 15.03.2025)
2. Goncharenko S.S. International transport corridors and the integration of the SCO countries. Eastern Analytics. 2010. No. 1. URL: <https://cyberleninka.ru>. (Accessed: 15.03.2025)
3. Dordzhieva Dz. International transport corridors. URL: https://index1520.com/upload/medialibrary/150/itc_rzd.pdf (Accessed: 15.03.2025)
4. Zamaraeva E.N. History of the Emergence and Development of International Transport Corridors. URL: <https://research-journal.org/archive/6-108-2021-june/istoriya-vozniknoveniya-i-razvitiya-mezhdunarodnyx-transportnyx-koridorov> (Accessed: 15.03.2025)
5. International transport corridor "North-South", Press release. URL: <https://mincom.gov.az/ru/view/pages/104> (Accessed: 15.03.2025)
6. Pogodin S.N. Integration project: The Great Silk Road. Management consulting. 2017. No 1. P. 205-210.
7. East-West Transport Corridor, Press Release. URL: <http://www.logirus.ru>. (Accessed: 15.03.2023)

Олександр КУРАХ¹

¹ здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти, Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, м. Тернопіль, Україна

ПАРТНЕРСТВО ВЛАДИ, БІЗНЕСУ ТА ГРОМАДИ ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ БІЗНЕС-ПРОЦЕСАМИ

Сучасна парадигма управління територіальними громадами в Україні ґрунтується на необхідності формування ефективних моделей взаємодії між основними акторами місцевого розвитку – владою, бізнесом і громадянськістю. Децентралізація, цифровізація управління та соціальні трансформації створюють передумови для переходу від адміністративних схем до провесно-партнерських систем управління, у центрі яких – бізнес-процеси як універсальний механізм координації ресурсів і досягнення спільних цілей.

У класичному розумінні бізнес-процес є послідовністю дій, спрямованих на створення певного продукту або послуги, що має споживчу цінність.

Як підкреслює Дж. Мартін [1], процес – це множина завершених взаємопов'язаних робіт, результат яких створює продукт, орієнтований на споживача. Тобто головним є не сам факт виконання функції, а її цінність для користувача. Цей підхід став основою процесного мислення, що нині поширюється не лише у бізнесі, а й у сфері публічного управління. Територіальні громади, подібно до підприємств, потребують чітко визначених процесів, вимірюваних результатів і контрольних точок для оцінювання ефективності управлінських дій.

М. Хаммер і Д. Чампі [2] розвинули цю ідею в межах концепції процесної організації, доводячи, що ефективність будь-якої структури залежить не від кількості підрозділів чи рівнів управління, а від здатності організації діяти як єдина система взаємопов'язаних бізнес-процесів. Перенесення цього підходу в контекст територіальних громад дозволяє розглядати їх не як сукупність відділів і служб, а як мережу процесів, що забезпечують соціально-економічний розвиток, задоволення потреб мешканців і створення сприятливого середовища для бізнесу.

Саме в такій логіці особливого значення набуває партнерство між владою, бізнесом і громадою. Ця взаємодія перетворюється на фундамент управлінської ефективності, адже поєднує адміністративні, фінансові, інноваційні та соціальні ресурси. Влада забезпечує нормативно-правову базу й координацію, бізнес – інвестиції, технології та менеджерські компетенції, громада – соціальний капітал і громадський контроль. Результатом також взаємодії стає підвищення якості публічних послуг, ефективність використання ресурсів та стійкість управлінських рішень.

Інституційна логіка партнерства узгоджується з міжнародними принципами соціальної відповідальності, викладеними у стандарті ISO 26000:2010 [3]. Згідно з цим документом, соціально відповідальна організація має ґрунтувати діяльність на прозорості, етичній поведінці, залученні зацікавлених сторін і повазі до прав людини та законності.

Ці принципи цілком застосовні до управління громадами прозорість створює довіру, етичність – легітимність, а залучення мешканців – спільну відповідальність за результати розвитку. Таким чином, партнерство можна розглядати як практичну реалізацію соціальної відповідальності у сфері публічного управління.

Партнерська взаємодія також забезпечує перехід від вертикальних управлінських відносин до горизонтальних мережових. Така зміна структури процесів веде до скорочення часових витрат, зниження бар'єрів і підвищення узгодженості між стратегічними й операційними рівнями управління. У цьому сенсі бізнес-процеси виконують роль «механізму синхронізації», який поєднує інтереси влади, бізнесу та громади у єдину систему.

Результативність управління у партнерській моделі визначається не лише кількістю реалізованих проектів, а й якістю взаємодії сторін. Ефективні бізнес-процеси відображають здатність громади створювати суспільну цінність – від доступу до послуг і можливостей працевлаштування до розвитку інфраструктури та підвищення інституційної довіри. Ключовим показником тут виступає

залучення рівень залучення громадян до формування політик, прозорість бюджетних рішень і сталість партнерських відносин.

Партнерство влади, бізнесу та громади створює передумови для самоорганізації територіальних систем. Якщо бізнес-процеси визначають, як функціонує громада, то партнерство визначає, навіщо вона це робить і в чийх інтересах. Синергія цих двох вимірів формує основу для сталого розвитку – економічного, соціального та інституційного.

Таким чином, концепція процесної організації і підхід до орієнтації на споживача у поєднанні з принципами соціальної відповідальності утворюють теоретико-методологічну основу для управління бізнес-процесами в партнерській системі влади, бізнесу та громади. Ця триєдність створює не лише ефективну, а й ціннісно орієнтовану модель управління, де результат вимірюється не лише прибутком чи показниками продуктивності, а передусім рівнем довіри, згуртованості та добробуту населення.

Перелік використаних джерел

1. Martin J. *The Great Transition: Using the Seven Disciplines of Enterprise Engineering to Align People, Technology, and Strategy*. New York: AMACOM, 1995. 367 p.
2. Hammer M., Champy J. *Reengineering the Corporation: A Manifesto for Business Revolution*. New York: Harper Business, 2006. 223 p.
3. ISO 26000:2010. *Guidance on Social Responsibility*. Geneva: International Organization for Standardization, 2010. 106 p.

Nigar ALIYEVA ¹

¹ student of the Finance Speciality,
National Aviation Academy, Baku, Azerbaijan

THE SIGNIFICANCE AND KEY FEATURES OF THE TRANSITION TO A GREEN ECONOMY

The document “Azerbaijan 2030: National Priorities for Socio-Economic Development”, approved by the Decree of the President of the Republic of Azerbaijan dated 2 February 2021, identifies in its fifth priority—“A clean environment and a country of green growth”—the extensive use of renewable energy sources to reduce emissions and mitigate the negative impact of climate change on the economy. However, as mentioned above, a complete shift to renewable energy sources at thermal power plants is not possible in the short term. Taking this into account, the National Priority sets the objective of increasing the share of alternative energy in the country’s energy balance to 30% by 2030.

The concept of the “green economy” includes the implementation of the following tasks:

- Comparative analysis and classification of approaches to the concept of the green economy;